

ДИМИТЪР СТОЕВСКИ
ВЕСЕЛИТЕ ФУТБОЛИСТИ

chitanka.info

*С дата днешна
кратка спешна
телеграма се получи
до отбора „Наше куче“:
В понеделник точно в пет
с реактивен самолет
тип „Авлига“
гост пристига —
футболен отбор „Банания“
за другарско състезание.*

*На летището в полето
кацва леко самолета,
чуждестранните играчи
слизат чинно или скачат.
Със бележник във ръката
пратеници на печата*

и на радиото чакат:
три свенливи како свраки,
две пригладени маймуни,
папагалът Кривоклюни.
— Чухме, че у вас отдавна
всички зверове са равни
и бесплатно със банани
от дърветата се хранят? —
питат глезено треньора,
който е довел отбора.
Той глава усмихнат клати:
— Да, бананът е безплатен;
щедро нашата природа
го дарява на народа.

От високоговорител
със ръждясал глас излита
чаканата вест накрая:
„Мачът днес ще се играе!“
И завчас към стадиона
със трамваи, с камиони,
а край тях във рой несметен
със коли, с мотоциклети,
с лъскави велосипеди,
ту в колона, ту в безреда,
сред гъмжило от пешаци,
млади, стари и хлапаци,
даже с бебешки колички
бързат, тичат, бягат всички.
След това пред двете каси
запалянковските маси
с рев и вой до днес нечути
блъскат, ритат, газят, бутат
със небивал страх в сърцето:
ще останат ли билети?

След премеждия големи

бързат място да заемат —
някои с лица във рани,
други със палта съдрани,
а една нехайна майка
по момчето си се вайка.
Ето, седнали и прави,
настанени криво-ляво,
всички мислят: Само точно
този път дано започне! —
Браво, браво! Влизат скоро
двата спретнати отбора:
„Н. К.“ в алена премяна,
в златожълта — тим „Банания“,
и естествено с букети
пъстроцветни във ръцете.
После диригентът кимна, —
екват двата спортни химна,
публиката цяла в треска
дълго-дълго ръкоплеска.

Бива ли по данни скъдни
нашите потомци бѣдни
любознателно да питат
за живота на дедите?
Другояче беше вчера
през оная сива ера,
за която съдим просто
по изровените кости,
вещи, сечива, гърнета,
зеленясали монети...
Днес картината е друга:
всекидневно във услуга
дадени са на живота
кино, радио и фото —
нявга нашата история
оживяла ще говори.
Затова едно последно

*правило сега е редно:
състезателите спират
да ги снимат и филмират.*

*Публиката мълчаливо,
търпеливо и учтиво,
но и с радостно вълнение
наблюдава тая сцена,
този увод неизбежен
на другарството, понеже
свикнала е, пък и знае —
няма дълго туй да трае!
Ето всички апарати
се прибират зад чертата
и след миг неудържимо
ще се хвърлят двата тима
ту в атака, ту в отбрана.
Съдията Мърморани,
очевидно развълнуван
свирка сребърна надува,
после настрана отскача
и бананските играчи
колективно и отблизо
домакините притискат.*

*Всеки запаянко знае,
че когато се играе
на терени непознати
малко тежки са краката.
Не отричаме, но вижте:
сякаш на това игрище
зайците година цяла
всекидневно са играли,
за всеобща изненада
дружно устремно нападат.
Ех, това се казва център!
Топката поел, в момента*

с нисък удар я подава
точно на крилото вляво
(знае, че с играта-соло
може да изпорти гола!);
а това крило с изящен
бомбен удар я праща
право в кучешката мрежа
и редовен гол бележи.

Бре, що стана? Рано-рано
обявява Мърморани
резултат: Един на нула!
Всеки зяпа и се пули
неочаквано тревожно:
Та това е невъзможно —
с почването на играта
да открият резултата!
Публиката вцепенена
гледа мълком към терена,
сякаш чака още нещо
и съвсем не се досеща,
че е твърде нетактично
да остане безразлична.
После (безподобен случай!)
десният защитник-куче
почва яростно да лае
бомбоударният заек
и противника си кротък
в миг ухапва за ухото.

Този инцидент печален,
неприличен и скандален,
несъмнено за отбора
„Наше куче“ е позорен.
Възмутените животни
скокват и реват страхотно:
група плъхове, чевръсто

тикнали в устата пръсти,
свирят грозно, а наблизо
тим „Карираните ризи“
в хор скандира непрестанно:
— Вън от мача хулигана! —
две кокошки, ужким млади,
с театрален жест припадат,
а до тях три зловни гъски
с начервени човки съскат;
даже слонът, гост сърдечен
чак от Пакистан далечен,
дългия хобот навиря
в знак, че също протестира.

Всяко чудо за три дена!
Извинява се смутено
песът-хулиган накрая
на пострадалия заек.
Инцидентът е изгладен,
публиката мирно сяда,
свирката си съдията
пак надува със устата,
футболистите не чакат
и се хвърлят във атака.
Кучешкият тим решил е
да напегне всички сили,
с вяра в славата си стара
непременно гол да вкара;
най-добрите му играчи
се понасят с лай — обаче
зайците са предвидливи:
всеки пристъп се разбива
в идеалния стоманен
щит на тяхната отбрана.

Оживена, окрилена
е играта на терена —

отдалеко и отблизко,
отвисоко и отниско,
ту наляво, ту надясно
топката лети опасно.
Съдията Мърморани
тича, бяга непрестанно —
може с право да се каже:
повече от всички даже.
И не бива другояче
в отговорната задача —
да се води благородно
срещата международна.
Бързо времето минава,
но играта е такава,
че не може никой каза,
как ще... Гледай, пак се вряза
център-заекът и бие
към вратата на ония!

Два на нула. Щом не пази,
„Н. К.“ може да загази!
Зрителите справедливо
този път откликват живо
и открито със възхита
акламират чужденците.
Ех, те биха предпочели
„Наше куче“ да спечели
днешната игра, защото
всички тук са патриоти.
Но след малко от средата
пак е почнала играта:
кучешкият тим, преминал
в заешката половина,
грозни удари зарежда,
и „Банания“ изглежда
няма сили да се брани.
Още миг... но Мърморани

свири (дявол да го вземе!)
край ла първо полувреме.

Второ полувреме. Ето
топката е пак в нозете
на бананците, които
я задържат упорито.
Те повторно отначало
се изтеглиха изцяло,
плътно като зид баражен,
пред вратата си на стража
и отбиваха спокойно
ударите многобройни.
После центърът поема
топката и в „клин-система“
целият им тим напредва,
от противника преследван.
Ах, бананците крилати
пак се носят към вратата,
но след само два-три мига
„Наше куче“ ги настига
и след туй... но вижте горе
где са двата ни отбора!

Малка живописна група
върчва тежка златна купа
на отбора-победител
във борбата страховита.
Тук бананът не вирее,
та са сложили във нея
връзка моркови узрели
и глава от цветно зеле.
Публиката се изправя
и скандира: — Слава, слава! —
Неуместно е да бъде
кисела и тесногръда,
че бананските играчи

*бяха по-добри във мача.
Ако всеки разсъждава
винаги така, тогава
тези срещи благородни
между равни и свободни
ще помогнат — на земята
да живеем като братя!*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.